

ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ ΠΛΑΣΤΗΡΑ

κείμενο - φωτογραφίες
Μπάμπης Παυλόπουλος
www.iconstravel.com

ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ ΠΛΑΣΤΗΡΑ

Συνήθως τα άρθρα που αφορούν τη λίμνη Πλαστήρα αναφέρονται στο πως δημιουργήθηκε η λίμνη, στο τι αξίζει κανείς να δει, τι δραστηριότητες μπορεί να κάνει, που θα μείνει, που θα φάει, δηλαδή ότι περιλαμβάνει ένα τυπικό οδοιπορικό.

Όταν όμως κάποιος, προσεγγίζοντας από το νότο τη λίμνη, δεν βρίσκει το δρόμο για τον οικισμό της Καστανιάς από τους τόνους χιονιού που έχουν συσσωρευθεί και δυσκολεύεται να διασχίσει το φράγμα, ακόμα και με τετρακίνηση, για τον ίδιο λόγο, με τον καιρό κατάκλειστο και ενώ συνεχίζει να ρίχνει «χαρτοπετσέτες», όλα τα παραπάνω ωχριούν και βέβαια δεν έχουν καμία σημασία.

Πλησιάζοντας στο φράγμα ρίξαμε μία ματιά προς τη λίμνη, πιστεύοντας ότι το γαλάζιο του νερού θα σπάσει τη μονοτονία του λευκού και βέβαια τη βαριά ατμόσφαιρα στο αυτοκίνητο, αφού με τέτοιο καιρό στο βουνό ποτέ δεν ξέρεις τι θα συναντήσεις παρακάτω. Μάταια όμως. Η παντοκρατορία του λευκού καλά κρατούσε ακόμα και εκεί που θα έπρεπε, φυσιολογικά, να είναι το γαλάζιο των νερών, άντε λόγω καιρού και φωτισμού, το μαύρο των νερών. Η λίμνη ήταν εντελώς παγωμένη. Δεν πιστεύαμε στα μάτια μας. Σκηνές από άλλους τόπους, αλλά εικόνες μοναδικές και σπάνιες.

Αμέσως μετά το φράγμα και αφού ένα ΙΧ μας ανάγκασε να κάνουμε όπισθεν τη μισή διαδρομή πάνω στο ούτως ή άλλως στενό οδόστρωμά του και τώρα ακόμα στενότερο λόγω χιονιού, διότι αδυνατούσε να περάσει, σταματήσαμε για να διαπιστώσουμε με ησυχία ότι, όντως όλο αυτό το νερό είχε παγώσει. Μα πόσο χιόνι έριξε; Η απάντηση ήρθε αργά το βράδυ στην ταβέρνα. Το πρώτο χιόνι φέτος το έριξε τον Οκτώβρη και από τότε, ποτέ δεν τους ξέχασε.

***Το φράγμα της λίμνης στο νοτιότερο σημείο της.
Το νερό παγωμένο και όλα κάτω από το χιόνι.***

Βέβαια με μία δεύτερη σκέψη, η εικόνα μπροστά μας δεν ήταν και πολύ περιεργή. Σε ολόκληρη τη διαδρομή από την Αθήνα, όλα τα βουνά ήταν χιονισμένα ως τα χαμηλά τους και μετά τη Λαμία, όταν ανεβήκαμε ψηλά, ήταν όλα χιονισμένα ως εκεί που έφθανε το μάτι μας. Σκηνικό που ποτέ δεν έπαψε να μας συντροφεύει στη διαδρομή. Έτσι αν σκεφθεί κανείς όλα αυτά και τα συνδυάσει με το ότι όσο πιο βόρεια, τόσο χειρότερα τα πράγματα, τι να σου κάνει και η λίμνη.

Η διαδρομή από το φράγμα για Νεοχώρι μας έκανε σαφές ότι δεν θα χρειαζόταν να κάνουμε 4Χ4 σε χωματόδρομους τους οποίους άλλωστε δεν θα μπορούσαμε ούτε να διακρίνουμε που αρχίζουν. Κάναμε όμως στην ασφαλτο. Τα πάντα θαμένα κάτω από τόνους χιόνι. Ο δρόμος θύμιζε ένα μονοπάτι με χώρο μόνο για ένα αυτοκίνητο και παρακαλούσες να μην έρθει κανείς αντίθετα. Το οδόστρωμα χιονισμένο και σε μερικά σημεία ένα παχύ στρώμα φρέσκου χιονιού και πάγου από κάτω, ενώ δεξιά και αριστερά ένας κατακόρυφος τοίχος πάγου και πετρωμένου χιονιού, τον οποίο είχε δημιουργήσει το «μαχαίρι» των μηχανημάτων αποχιονισμού, ύψους από 80 πόντους ως και πάνω από 1,50 μέτρο.

**Στο δρόμο από
φράγμα για
Μπελακομίτη.
Η λίμνη παγωμένη.**

Οι χειριστές των μηχανημάτων όμως, προφανώς άριστοι γνώστες της κατάστασης, κατά διαστήματα είχαν τραβήξει πιο πολύ το χιόνι αφήνοντας χώρο για διασταύρωση των αντίθετα κινούμενων οχημάτων.

Ευτυχώς δεν συναντήσαμε κανένα αυτοκίνητο. Άλλωστε ποιός τρελλός Πέμπτη πρωί θα κινούταν εκεί. Η χιονόπτωση σταμάτησε στο Μπελακομίτη. Μάλιστα βγήκε και ήλιος, σαν να μας κορόιδευε, αφού μόλις είχαμε φθάσει στον πολιτισμό. Τι ανάποδο πράγμα και αυτός ο καιρός. Εκεί που δεν μας ένοιαζε τόσο χιόνι θα ρίξει, εκείνος σταμάτησε.

Μέσα στα χωριά το σκηνικό συνεχιζόταν ίδιο. Η κατάσταση του δρόμου από άποψη πλάτους δεν ήταν καλύτερη. Μάλλον χειρότερη θα έλεγε κανείς, αφού λόγω των τοίχων, των τοιχίων και του γενικώς περιορισμένου χώρου δεν υπήρχε μέρος ούτε να αποθέσουν το χιόνι -τονίζω και πάλι ότι μιλάμε για απίστευτες

Βάστα μην έρθει κανείς αντίθετα.

ποσότητες- το οποίο σημειωτέον από το δρόμο το μάζευαν με τεράστιες μπουλντόζες. Δεν μπορούσαμε ούτε να σταματήσουμε για να βγάλουμε μία φωτογραφία. Έπρεπε να κλείσουμε το δρόμο, τον οποίο εκείνη την ώρα χρησιμοποιούσαν μόνο τα εν λόγω τεράστια αποχιονιστικά μηχανήματα, οπότε ήταν δύο φορές κρίμα να τους δυσκολεύουμε στη δουλειά τους.

Τα σπίτια δε, ήταν στην κυριολεξία θαμμένα στο χιόνι. Σκάλες και αυλές θα χρειάζονταν ώρες φτυάρισμα για να ανοιχθεί ένας στενός διάδρομος που να επιτρέπει την πρόσβαση προς το εσωτερικό. Μάλιστα αν δεν είχε ξεκινήσει η διάνοιξη του διαδρόμου αυτού από τις προηγούμενες χιονοπτώσεις, πιθανώς να ήταν αδύνατο να ανοιχθεί. Όσο για τις στέγες, απορούσες πως άντεχαν όλο αυτό το βάρος, ενώ στα μπαλκόνια, σπανίως άνοιγαν οι μπαλκονόπορτες από τον όγκο του χιονιού που είχε συσσωρευθεί εμπρός τους.

***Μπαίνοντας στο
Μπελακομίτη.
Όλα θαμμένα
κάτω από το χιόνι.***

Η αλήθεια είναι ότι δεν είδα κανέναν να ανεβαίνει τις σκάλες.

Μετά το Νεοχώρι ήταν φανερό ότι ούτε η φύση είχε αντέξει τόσο πολύ χιόνι. Πολλές βελανιδιές είχαν γύρει από το βάρος, ακουμπώντας οι κορυφές τους ακόμα και στο έδαφος, δημιουργώντας ένα νέο είδος την «τοξοειδή βελανιδιά». Δυστυχώς, πολλές είχαν σπάσει. Όταν το χιόνι φύγει θα αποκαλυφθεί η έκταση της ζημιάς στα δάση. Όμως και πολλά έλατα είχαν σπάσει, όπως διαπιστώσαμε ανεβαίνοντας το δρόμο για τη Φυλακτή.

Σούρουπο στο Νεοχώρι.

Στο βόρειο τμήμα της λίμνης. Μόνο το ποτάμι διατηρείται σε υγρή μορφή.

Και ξαφνικά, το μάτι έπεσε στο δείκτη της βενζίνης. Η κίνηση στους τέσσερις τροχούς για πολλά χιλιόμετρα, είχε κάνει τη ζημιά της, ανεβάζοντας την κατανάλωση και ρίχνοντας την πρόβλεψη για αυτονομία τελείως έξω. Άρα χρειαζόμασταν καύσιμα. Το κλίμα στο αυτοκίνητο έγινε πάλι βαρύ. Καθότι αν δεν βρίσκαμε, θα απολαμβάναμε το τοπίο από τον εξώστη του ξενώνα, ο οποίος ήταν και γεμάτος χιόνι και θα χρειαζόταν να τον καθαρίσουμε. Στο πρώτο βενζινάδικο μας πληροφόρησαν ότι τα καύσιμα είχαν τελειώσει και δεν τους έφερναν διότι φοβούνται το δρόμο. Τώρα αλήθεια έλεγαν, ψέμματα έλεγαν, μικρή σημασία είχε. Οι φόβοι μας άρχισαν να μετουσιώνονται σε πραγματικότητα. Μπήκαμε με φόβο στο δεύτερο πρατήριο. Μόλις το χέρι του βενζινά πήγε με φυσικότητα στην αντλία χωρίς να πει άλλη κουβέντα εκτός του χαιρετισμού, το κλίμα επανήλθε. Είχαμε πλέον και βενζίνη.

Διασχίζοντας το Νεοχώρι διαπιστώσαμε ότι η λίμνη δεν είχε παγώσει ολόκληρη. Από αυτό το ύψος και πάνω διατηρούσε το γνώριμο μπλέ χρώμα της. Παγωμένο ήταν ακόμα το βόρειο τμήμα της, καθώς και μία μεγάλη έκταση εμπρός στην πλάζ στα Καλύβια Πεζούλας. Επίσης, ο πάγος είχε κυριαρχήσει σε όποιο σημείο κοντά στις οχθές το νερό ήταν ξέβαθο.

Ο άνθρωπος που μας σέρβιρε το δεύτερο βράδυ στην ταβέρνα μας έλεγε ότι όσα χρόνια θυμόταν τον εαυτό του, τέτοιο πράγμα δεν είχε ξαναδεί. Συνήθως πάγωναν, μας είπε, κάποια μικρά τμήματα, αλλά το πρωί με την άνοδο της θερμοκρασίας, αυτά αποκολούνταν και ταξίδευαν μέσα στη λίμνη ώσπου έλιωναν. Άλλοι ντόπιοι έλεγαν ότι πολύ χιόνι είχε ρίξει άλλη μία φορά στις αρχές της δεκαετίας του 2000, αλλά όχι τέτοιο πράγμα, επισημαίνοντας τη διάρκεια των χιονοπτώσεων για φέτος και βέβαια τον όγκο που σταδιακά μαζεύτηκε.

Μιλάμε για πολύ φτυάρι. Εκείνες οι αυλές στις ταβέρνες πως θα καθάριζαν για να λειτουργήσουν τα μαγαζιά τους οι άνθρωποι το Σαββατοκύριακο; Το χιόνι σε πολλά σημεία έφθανε ως ψηλά στα τζάμια.

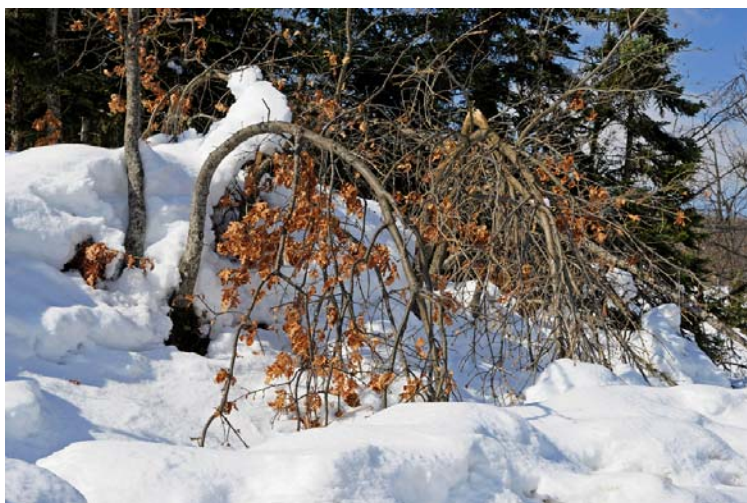
Ο πάγος από το φράγμα έφθανε ως κάτω από το Νεοχώρι.

Οι δύο ημέρες που ακολούθησαν ήταν πραγματικά χάρμα οφθαλμών. Λαμπερές λιακάδες που έλαμπαν ακόμα περισσότερο από την απόλυτη κυριαρχία του λευκού και την αντανάκλαση του φωτός που αυτό πρόσφερε. Το βράδυ όμως έκανε κρύο. Για την ακρίβεια πέφτανε αυτιά και μύτες. Το δεύτερο βράδυ που είμασταν εκεί, η θερμοκρασία κατά τις 11:00 το βράδυ έπεσε στους -8°C . Μετά δεν ξέρουμε τι έγινε γιατί κοιμηθήκαμε.

Όταν βγήκε ο ήλιος η κυριαρχία του μπλέ και του λευκού ήταν απόλυτη.

**Πολλές βελανιδιές δεν
άντεξαν το βάρος του
χιονιού και έγιναν
...«τοξοειδείς».**

Το καλό ήταν ότι οι άνθρωποι είχαν προνοήσει και είχαν ρίξει αλάτι στους δρόμους και έτσι τον πολύ πάγο στο οδόστρωμα τον γλυτώσαμε. Με χαμηλή ταχύτητα και προσεκτικά μπορούσες να κινηθείς. Ούτε λόγος βέβαια για κίνηση σε παράπλευρους δρόμους και σοκκάκια. Όσα δεν ήταν παγοδρόμια, είχαν τόσο πολύ χιόνι που δεν ήξερες που αρχίζουν και που τελειώνουν. Ούτε με τα πόδια δεν πήγαινες στα περισσότερα.

Στο δρόμο από Κρυονέρι για Κερασιά σταματήσαμε να φωτογραφίσουμε την Καζάρμα (κορυφή είναι αυτό, με υψόμετρο 1.977 μέτρα), αλλά τελικά φωτογραφίσαμε, έστω και από μακριά αφού χρόνος για αλλαγή φακού δεν υπήρχε, μία αλεπού, η οποία διέσχισε το δρόμο, αφήνοντας τις μικρές πατημασιές της πάνω στο χιόνι. Έτσι λύθηκε η απορία μας τι είδους ζώακια είχαν αφήσει αυτά τα ίχνη πάνω στο χιόνι, τα οποία μπορούσε κάποιος να παρατηρήσει σχεδόν παντού.

Ιστορίες σε ένα υπέροχα μοναδικό σκηνικό, στημένο σε ένα ακόμα πιο υπέροχο τοπίο. Τώρα τα υπόλοιπα για την περιοχή θα τα γράψουμε άλλη φορά, όταν η εικόνα δεν θα είναι τόσο καταλυτική.

**Πόσες ώρες
φτυάρισμα
χρειάζεται αυτή η
αυλή;**

Εξαιρετης ομορφιάς τοπίο στο Κρυονέρι. Στο βάθος η Καζάρμα.

Η εμφάνιση μίας αλεπούς μας έλυσε την απορία για τα ίχνη στο χιόνι.

Η πλαζ στα Καλύβια Πεζούλας.

Παγωμένη λίμνη Πλαστήρα. Πρωτόγνωρες εικόνες.